Hana Whitton

ADAM ZE ZBRASLAVI A PŘÍPAD KRÁLOVSKÉ DCERY ELIŠKY

VYŠEHRAD

Adam ze Zbraslavi a případ královské dcery Elišky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.ivysehrad.cz
www.albatrosmedia.cz

Hana Whitton
Adam ze Zbraslavi a případ královské dcery Elišky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

HISTORICKÁ DETEKTIVKA

Hana Whitton

ADAM ZE ZBRASLAVI A PŘÍPAD KRÁLOVSKÉ DCERY ELIŠKY

VYŠEHRAD

© Hana Whitton, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-7601-800-6
ISBN e-knihy 978-80-7601-834-1 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-7601-835-8 (1. zveřejnění, 2023) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7601-836-5 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

I.
Nebezpečné tajemství dvorní dámy Adléty

Adléta, dvorní dáma královny Anny Přemyslovny, se obezřetně rozhlédla – ztemnělá chodba odlehlého křídla Pražského hradu však byla liduprázdná, jen rázné kroky hlídkujících stráží sem dolehly vzdálenou ozvěnou.

Nyní, teprve poté, co se přesvědčila, že ji nikdo nesleduje, vklouzla do malé komůrky, kterou před časem objevila čirou náhodou při jedné z toulek Hradem. Byl to dar seslaný z nebes, jak si často říkala.

Maličká komůrka musela kdysi tvořit část ochozu, který se táhl podél rozlehlé knihovny. Ochoz pak nechali zazdít, zůstala z něj jen tato komnata, na niž patrně posléze zapomněli a z níž vedlo malé okénko dolů do knihovny. Pár polámaných kusů starého nábytku svědčilo o tom, že prostor mohli kdysi užívat jako skladiště, než se na něj zase zapomnělo.

Nyní sloužil Adlétě jako bezpečné místo četných tajných dostaveníček. A těch schůzek, při nichž rozhodně nešlo pouze o pár plachých polibků, byl opravdu bezpočet, avšak ani jeden z nápadníků se nevyjádřil. Ani jeden z nich se nechtěl vázat manželstvím. Prý rozhodně ne teď, když je doba tak nejistá, to přece musí Adléta pochopit. Snad později, snad jednou, až… A potom se obvykle rychle vytratili.

Adléta si ztěžka povzdychla. Ta četná milostná dobrodružství, která se u královského dvora stejně neutajila, jí poněkud pošramotila pověst.

Ach co! mávla nad tím jako pokaždé i dnes lehkovážně rukou. Nějak bylo, nějak bude.

Může se ostatně vždycky vrátit do Korutan, do rodné vesnice nedaleko Sankt Veitu. Možná by to bylo i rozumné, protože kdo ví, jak to se slavným panováním Jindřicha Korutanského a jeho choti Anny vůbec dopadne. V Českém království, kam se vrátili po krátké vládě Habsburka Rudolfa, v nich sice zpočátku spatřovali téměř zachránce, ale ne na dlouho. Zklamali, a nikdo je tu nyní nemohl vystát.

Adléta se ušklíbla, když si vzpomněla, že postavení u pražského královského dvora považovala zpočátku za záviděníhodnou výsadu. Žádný div, že to ctižádostivé dcerce ze zchudlé zemanské rodiny, která byla zatím něco jako lepší komorná, připadalo jako výhra. Nedosáhla by jí, kdyby si jí nepovšiml u korutanského dvora Conrad z Aufensteinu, rádce a pravá ruka Jindřicha Korutanského. Dovedl ocenit její hezkou tvářičku a pomohl jí k místu dvorní dámy královny Anny, když dvůr přesídlil do Prahy. Nebylo to samozřejmě zadarmo.

Aufensteinovým prostřednictvím se pak vetřela do urozené společnosti v Praze. Její důvěrnice Lukarta, která s ní přišla z Korutan, jistě nevyzradí nelichotivé podrobnosti o Adlétině původu a soukromí.

Adléta se pro sebe usmála. Nakonec jí i přes smůlu s nápadníky přece jen štěstí přálo, i když poněkud jiným způsobem. Knihovna, která se prostírala pod komůrkou, bývala totiž místem častých důvěrných jednání, dokonce i těch královských, a tak vyslechla nejednu důležitou zprávu, když tu marně čekala na některého ze svých nápadníků.

A právě zprávy z posledních dní byly obzvlášť zajímavé. Někdo jí za ně jistě rád zaplatí. A dobře, o tom byla přesvědčená.

Potom jí nebude nic bránit, aby se vrátila do Korutan a žila si tam podle svého. A manžela si pak vybere sama, a také podle svého: buď nějakou výhodnou partii, byť obstarožní, anebo pohledného mladíka pro potěšení, a takový bohatý být nemusí. Nebude třeba se doprošovat jako tady!

Vtom k ní zdola z knihovny dolehly hlasy. Přikradla se k okénku, aby lépe slyšela.

V těch dvou, co tam rozmlouvali, poznala Korutance a jeho věrného rádce Conrada z Aufensteinu. Museli spolu probírat nějaké důležité tajemství, protože hovořili tiše, téměř šeptem. Jindy tak opatrní nebývali, neboť se mylně domnívali, že je nikdo zaslechnout nemůže. Adléta nyní pochytila pouze útržky jejich hovoru.

„… začínám v ní spatřovat vzrůstající hrozbu… nebezpečí trůnu, o sobě nemluvě, a tak…“ prohlásil Jindřich Korutanský.

„Máš pravdu, Veličenstvo.“ Tenhle hlas patřil Aufensteinovi. „Je třeba… Podobný krok se musí učinit, i když…“

„Čekáš tu na nápadníka?“ ozvalo se vtom tiše za Adlétou, která nezaslechla, že někdo vešel do komůrky, tak zabraná byla do naslouchání těm dvěma v knihovně.

Vyděšeně sebou trhla, ale včas si přitiskla dlaň na ústa, aby výkřikem těm v knihovně neprozradila svou přítomnost. Tichý hovor sice zaslechnout nemohli, zato pořádné zaječení určitě ano.

„Ach tos ty!“ usmála se s úlevou, když příchozího poznala. „Polekals mě! Co kdybych se dala do křiku? Pak by se každý dozvěděl o našem tajemství!“

„Neboj se, nikdo tě neuslyší,“ ujistil ji příchozí.

„Víš to určitě?“ zasmála se Adléta, která se už zcela vzpamatovala. Leknutí a strach z ní nadobro spadly.

„Ano,“ zněla odpověď. „Pokud jde o to naše tajemství… Podělila ses o ně s někým? A vůbec… podělila ses s někým o to, cos tady vyslechla?“

Adléta okamžitě zostražitěla. Podobné otázky se jí nelíbily. „Nevyslechla jsem tu zase nic tak závažného, to mi věř!“ zalhala rychle a vyrazila ze sebe vynucený smích. Tajemství, která zde vyslechla a která souvisela hlavně s obavami Jindřicha Korutanského o jeho postavení v Českém království, závažná byla. Tedy pokud se správně využijí, pokud se s nimi svěří tomu pravému. „A s nikým jsem se o to nepodělila.“

„Ani té své nerozlučné přítelkyni Lukartě ses nesvěřila?“ Ta otázka zazněla překvapeně. „Tomu se dá jen stěží uvěřit.“

„Proč bych měla?“ ohradila se Adléta poněkud nejistě. „Nu, občas jsem jí něco prozradila, ale vždy šlo o podružné bezvýznamnosti.“ Odmlčela se krátce a potom raději ještě dodala: „Věř mi, já žádné tajemství nikomu neprozradím!“

„V tom se opravdu nemýlíš!“ V přítmí prozářeném svitem jediné svíce, kterou si sem Adléta přinesla, se po těch slovech mihlo jako oslnivý blesk ostří dýky a proťalo Adlétě útlé hrdlo.

Adléta si ve zděšeném úžasu přitiskla na hrdlo dlaň, jako by se chtěla přesvědčit, zda se jí to vše pouze nezdá. Mezi prsty jí však skutečně prýštila krev a ona se ji marně snažila zastavit. Purpurový pramínek sílil a vmžiku jí zbarvil ruku doruda.

Chtěla vykřiknout, zavolat o pomoc, avšak z hrdla se jí vydralo pouze tiché zachroptění a z koutku úst jí začala vytékat úzká krvavá stružka.

Okolní svět se náhle počal nořit do podivné mlhy, která tady, v komnatě, přece nemohla být, a hlas, jenž jí cosi posměšně říkal, k ní doléhal jakoby z velké dálky. Nerozuměla ani jedinému z vyřčených slov.

Z posledních sil se pokoušela udržet na nohou, protože tohle přece musí být nějaký hrozný sen, ze kterého určitě brzy procitne. To úsilí bylo marné – Adléta se vzápětí bez ducha skácela k zemi.

Tlumené přibouchnutí dveří, které za sebou zavřel její vrah, už nezaslechla.

Jindřich Korutanský, který v knihovně rokoval s Conradem z Aufensteinu, zarazil vleklý proslov svého rádce překvapivě rázným gestem.

„Zaslechls to také?“ obrátil se k němu. „Znělo to, jako by cosi spadlo na zem.“

„Já nic neslyšel, Veličenstvo, a nikde nic na zemi nevidím,“ prohlásil rozhodně Aufenstein poté, co přelétl letmým pohledem rozlehlý prostor knihovny. „Měli bychom se raději vrátit

k našemu plánu, jak odvrátit nebezpečí, které může hrozit tvému majestátu a jež nelze v žádném případě podceňovat."

A Jindřich Korutanský jen poslušně přikývl.

Eliška Přemyslovna pokynula jídlonoši, aby jí odkrojil další plátek křehké pečeně. Tyto hostiny pořádané královským švagrem Jindřichem Korutanským ráda neměla, vyhnout se jim ale nemohla. Jedno se těm hodokvasům nicméně upřít nedalo – podávaly se tu skutečně vybrané pokrmy.

Dnes zde trávila nudný večer, byť nad chutnou pečení, ještě z dalšího důvodu. Nechtěla, aby se ještě víc odcizily se sestrou Annou. Ta se po sňatku s Korutancem a po korunovaci českou královnou změnila k nepoznání. Změna byla pozvolná a zpočátku téměř nepozorovatelná. Časem se však mezi nimi rozevřela propast a Eliška se děsila toho, jak se prohlubuje. Bývaly jsme si přece tak blízké! pomyslela si a smutně se pro sebe pousmála.

Bývali jsme si přece všichni tak blízcí, my, přemyslovští sourozenci, Václav, Anna a Eliška. Jenže Václava před několika léty zavraždili v Olomouci, pouhý rok a několik dní panoval jako český král Václav III. Ani dědice nezplodil, jen levobočná dcera Alžběta po něm zůstala, a i tu se pokusili odstranit. Kdo ví, jak by to s ní dopadlo, nebýt Adama ze Zbraslavi.

Eliška se opět usmála, tentokrát bez stínu smutku, když si vzpomněla na Adama, mladého šlechtice, který vstoupil do jejích služeb. Říkali mu také Pater, protože uvažoval o vstupu do řádu, ale nakonec tak neučinil. Bez jeho pomoci by se nyní už neobešla.

V myšlenkách se opět vrátila do nedávné minulosti. Anna se provdala za Korutance Jindřicha a věrně slouží jemu, a ne přemyslovskému odkazu, který se kdysi s Václavem zapřisáhli ochraňovat.

Eliška si při té vzpomínce ztěžka povzdychla. Sousto lahodné pečeně jí náhle zhořklo na jazyku. Zadívala se nenápadně na Annu. Sestra i nadále upírala oči do stříbrného talíře, po němž

nepřestávala bezradně honit kousky pečínky. Její manžel, který si na rozdíl od ní na jídle pochutnával, nyní po své choti střelil nespokojeným pohledem.

To neuniklo Aufensteinovi, teď už maršálkovi, který seděl na čestném místě v čele tabule. Nehodlal připustit, aby i dnešní hostina skončila další malichernou manželskou hádkou, jíž podobné pohledy obvykle předcházely.

Na něco podobného nebyl čas. Nemínil urovnávat nějaký zbytečný spor. Musel s Jindřichem projednat důležité záležitosti. Situace v království měla do harmonického poklidu skutečně daleko. Už jednou se odsud museli nedůstojně rychle vytratit, aby přenechali vládu Habsburkovi Rudolfovi. Aufenstein neměl v úmyslu si tu nemilou zkušenost zopakovat.

„Zdá se, Veličenstvo, že by ti Míšenští ochotně přispěchali na pomoc, kdyby si to situace v království vyžádala," obrátil se proto spěšně k panovníkovi.

Korutanec mu však zjevně naslouchal jen na půl ucha, protože mu právě předložili jeho oblíbenou pochoutku, ořechy v medu.

Eliška pozorovala, jak si švagr opatrně klade lahůdku do úst, aby si medem nepotřísnil umně nakadeřený vous. Po každém soustu si pečlivě otřel rty a konečky pěstěných prstů si potom opláchl ve zlatém umyvadle, se kterým uctivě přispěchal sloužící. To, jak se chová, o něm vypovídá lépe než cokoli jiného, pomyslela si a odvrátila oči.

„Ach, to s těmi Míšeňskými jsou dobré zprávy!" zaradovala se Anna.

Elišce v tu chvíli připadala jako nevinné děcko, kterým nikdy nepřestala být. Podle Elišky by se Míšenští do věcí Českého království plést neměli.

„Musíme pro ně uspořádat hodokvas, až k nám přijedou!" pokračovala Anna snaživě a vrhla přitom rychlý pohled po manželovi, jako by žadonila o pochvalu.

„To je hezký nápad, Výsosti," prohlásil nepřesvědčivě Aufenstein. „Ovšem celá tato… poněkud choulostivá situace se musí

nejprve pečlivě promyslet. Jistě nás proto omluvíš.“ Rádce pohlédl s těmi slovy významně a poněkud netrpělivě na Korutance.

Ten v rychlosti dojedl svou oblíbenou pochoutku, opět si omyl prsty a poté konečně vstal od tabule. Ledabyle se uklonil Anně, o něco zdvořileji Elišce a poslušně se vydal za Conradem z Aufensteinu.

Takhle se vladař nechová, pomyslela si Eliška, která tu scénu pozorovala se vzrůstající nevolí a s ještě větším neklidem.

„Doufám, že k nám na Hrad ti z Míšně zavítají. Bylo by příjemné mít zase hosty,“ ozvala se Anna, sotva se za těmi dvěma zavřely dveře. Po jejich odchodu se jí zjevně ulevilo a teprve nyní se pustila s chutí do jídla. „I k tobě se už musela donést pochvalná slova o jistém Otovi z Burgau – je to markrabě. Provází ho ta nejlepší pověst. Je to prý skvělý společník a…“

„Ach Anno! Jak můžeš takhle mluvit! Co na tom sejde, jestli je nějaký markrabě Ota skvělý společník!“ nezdržela se Eliška a přerušila sestřin chvalozpěv. „Pozvat do země Míšeňské a proti vlastnímu lidu! Jako by nestačili ti Aufensteinovi rytíři, kteří sem přiharcovali tvému choti na pomoc. Záležitosti Českého království bychom si měli vyřešit sami.“

„Jako bys nevěděla, že nám Míšenští vždycky pomohli!“ ohradila se Anna dotčeně. „Pohostinnost, to je pouhá malá splátka za to, co pro nás udělali a jistě ještě udělají.“

„Nám že vždycky pomohli?“ namítla Eliška užasle. Cítila, jak v ní vzrůstá hněv. I Anna přece musí vidět, jak špatný a neschopný panovník je Korutanec Jindřich, do něhož všichni zpočátku vkládali takové naděje. Ty se však záhy ukázaly jako liché. „To tvému choti Jindřichovi pomohli! Ne nám, ne Přemyslovnám!“ Chtěla dodat ještě několik ostrých slov, ale stačil jí jediný pohled do Anniny tváře, aby zmlkla. Zdálo se, že má sestra pláč na krajíčku.

„Ano, nám! Jindřichovi a mně! My dva jsme navždy spojeni manželským slibem!“ Anna přešla do protiútoku, když se po chvíli vzpamatovala. „Také bys bránila svého manžela, mít nějakého!“

„Víš přece, že jsem si chtěla zvolit jinou cestu než manželství!“ řekla na to Eliška. Sestřina slova ji zranila. Věděla moc dobře, že dívky v jejím věku jsou už dávno vdané a starají se o rozrůstající se rodinu.

Ona však vážně uvažovala o vstupu do kláštera. V tom svatojiřském se jí dostalo vychování a vzdělání a v tamní abatyši, své tetě Kunhutě, spatřovala druhou matku. Bylo by to jako návrat domů. Zabránily jí v něm převratné události – nejprve otcova smrt a potom vražda bratra Václava.

„Já vím, já vím!“ Anna, která zalitovala hněvivých slov, popleskala sestru konejšivě po ruce. Sama sice byla vdaná, ale co z toho? Dítětem její manželství dosud požehnáno nebylo. Ovšem její vina to není. Jindřich se manželskému loži vyhýbá.

Raději rychle změnila téma. „Slyšelas už, jaký tragický konec potkal mou dvorní dámu Adlétu?“ zeptala se Elišky.

Eliška pouze mlčky přikývla, vděčná, že sestra začala mluvit o něčem jiném, i když to bylo znepokojující.

„Je to sice smutné, ale po pravdě řečeno, příliš mě to zase nepřekvapuje,“ pokračovala Anna. „Adléta byla žena značně uvolněných mravů.“

„Měla prý… hodně nápadníků,“ poznamenala k tomu Eliška opatrně.

Anna přikývla. „Já bych si ji nikdy jako dvorní dámu nevybrala,“ připustila. „Bylo to přání mého manžela… Prý se za ni přimlouval Aufenstein.“

„To zase nepřekvapuje mě!“ zasmála se Eliška, ale vyznělo to nevesele. *Ten se skrývá za mnohými z Korutancových skutků.* Tato slova si však nechala pro sebe. Nechtěla se s Annou opět pustit do sporu. „Nu, doufejme jen, že vraha brzy dopadnou.“

Potom se mezi nimi na okamžik rozhostilo ticho. Obě si vzpomněly na nedávný případ královny vdovy Rejčky, své nevlastní matky, kterou se pokusil kdosi zavraždit. Ani jedna ji sice v lásce neměla, ale *toto* jí nepřály. A kdo ví, jak by vše dopadlo, nebýt včasného zásahu Adama ze Zbraslavi.

„Věřím, že ano,“ mínila Anna. „Adlétě se prostě pomstil jeden ze zhrzených ctitelů. I velitel naší stráže se k tomuto závěru

kloní. Vraha vypátrají určitě rychle.“ Odmlčela se krátce a potom dodala, jako by Elišce četla myšlenky: „Podle mě se něčeho podobného jako v Rejččině případě nemusíme obávat.“

Události záhy ukázaly, jak nesmírně se královna Anna v tomto ohledu zmýlila.

Lukarta si přehodila přes plavé vlasy kapuci dlouhého pláště. Byl sice poněkud zbytečný, protože první jarní dny přinesly teplé počasí, a i tento pozdní večer, spíš už noc, byl vlahý, nechtěla však, aby ji někdo poznal.

Tvrzení, že Adlétu zabil žárlivý milenec, které, jak se zdálo, všichni přijali, sice nemuselo být daleko od pravdy, ale ona mu nevěřila. Adléta měla v poslední době pouze několik krátkých a bezvýznamných avantýr, a o žádném majetnickém žárlivci se nezmiňovala.

Zabili ji kvůli něčemu jinému. Zabili ji proto, že *něco* věděla, že *něco* vyslechla v té své skrýši, kterou Lukartě ještě stačila ukázat. A Lukarta tušila, co to asi bylo.

Adléta se s ní totiž o nejedno z vyslechnutých tajemství podělila. A Lukarta si nyní uvědomila, že pokud Adlétu někdo odstranil právě proto, může stejný osud potkat také ji.

To nemínila připustit.

Musí získat nějakého vlivného ochránce. A to i za cenu, že mu prozradí něco z toho, co jí svěřila Adléta a co může mít značnou cenu. Nevyzradí samozřejmě vše, tak bláhová zase není. Ta nejcennější z Adlétiných tajemství si nechá pro sebe a jednou je jistě výhodně zpeněží. Ostatně to byl i Adlétin záměr, jenže ho nestačila uskutečnit.

Lukarta se náhle zarazila. Má ale to, co ví ona sama, vůbec nějakou cenu? Ani Adléta nebyla bláhová a mnohé si nechala pro sebe. Lukarta nicméně usoudila, že si tím hlavu lámat nebude. I to málo, co je jí známo, by určitě postačilo, aby jí někdo připravil Adlétin osud. Každý ví, že byla důvěrnicí zavražděné dvorní dámy.

Z těch, kdo přicházeli v úvahu jako vlivní ochránci, vyloučila jak Aufensteina, tak Korutance. Možná by jí kvůli Adlétě, k níž měl zejména Aufenstein blízko, pomoc neodmítli. Bylo jí nicméně jasné, že žena jí určitě porozumí lépe a vcítí se do jejích obav.

Jenže v tomto ohledu podle ní zase nepřicházela v úvahu ani jedna z královských Přemysloven. Eliška si udržovala odstup a Anna ji ráda neměla.

Ovšem byla tu ještě jedna Přemyslovna, tedy nepočítala-li abatyši Kunhutu od Svatého Jiří, za níž by se jít vůbec neodvážila, anebo tu Rejččinu dceru Anežku, kterou prý stejně vyslali někam za hranice Českého království. Jmenuje se Alžběta a je to levobočná dcera zavražděného krále Václava III. Přebývá prý nyní u benediktinek u Sv. Jiří na Hradě. Brzy vstoupí do řádu, pokud do něj už nevstoupila, a proslýchá se, že ji čeká skvělá duchovní dráha.

Na nic dál nečekala a vyklouzla z nízkých dveří postranního schodiště vedoucích z královského paláce do úzké uličky, kde vládlo příšeří i ve dne, natožpak nyní, a kde několik dohořívajících loučí svádělo marný boj s temnotou.

Lukarta zaváhala, zda se raději nevrátit a nevydat se ke Svatému Jiří přece jen za dne. Potom ten nápad zavrhla. Nechtěla, aby ji někdo zahlédl, jak míří k svatojiřským benediktinkám.

Nerozhodně vykročila po nerovném dláždění, ale potom rychle přidala do kroku. Konec uličky, která ústila na náměstíčko před klášterem, už měla na dohled, když vtom se do ní vhrnula rozjařená skupinka podroušených mladíků vracejících se patrně z nějaké krčmy v podhradí. Jeden z opilců zanotoval ochraptělým hlasem pijáckou písničku a ostatní se k němu ochotně přidali.

Lukarta si přitáhla plášť úžeji k tělu, jako by se v něm chtěla schovat, a ustoupila k samému okraji uličky. Přitiskla se tam ke zdi paláce. Chladné kamenné kvádry tvořily v jednom místě nevelký výklenek, jehož vlhké stěny byly pokryté plísní. Vklouzla dovnitř a stáhla si kapuci ještě víc do tváře.

Opilci si jí naštěstí nepovšimli, když výklenek míjeli, neboť byli zabráni do zpěvu. Když se jejich hlasy konečně vytratily

v temné noci, Lukarta si oddychla. Počkala ještě chvíli a potom pokračovala v cestě.

Zakrátko se ocitla před svatojiřským klášterem. Na okamžik opět zaváhala, jako by ztratila odvahu, ale potom zabušila těžkým klepadlem na klášterní fortnu.

Až po drahné chvíli se v postranní brance otevřelo zamřížované okénko.

„Přeješ si, paní?“ zeptala se benediktinka, která měla u fortny té noci službu.

„Jsem dvorní dáma Její Výsosti královny Anny,“ oznámila jí Lukarta, která náhle byla důležitost sama, jak bývalo jejím zvykem. „Potřebuji si bezodkladně promluvit s královninou neteří Alžbětou. Vím, že u vás našla útočiště.“

Benediktinka znejistěla. Dvorní dáma by se sem dostavila v nějakou křesťanskou hodinu a určitě s odpovídajícím doprovodem, pomyslela si. Ovšem nemohla přece nechat tuto zjevně urozenou dámu postávat v noci před fortnou. Abatyše Kunhuta by ji určitě nepochválila, odmítnout teď pozdní návštěvnici vstup do kláštera, pokud skutečně přináší nějaký důležitý vzkaz. A pak, bližnímu v nouzi je třeba vždy pomoct.

„Dobře,“ prohlásila tedy nakonec a otevřela branku. Takový klid tu býval, než se k nám uchýlil ten královský levoboček, pomyslela si přitom nerudně. Alžbětu si stejně jako všichni v klášteře oblíbila, ovšem události, které její zdejší pobyt provázely, byly vskutku znepokojující. Královského levobočka, který byl mnohým trnem v oku, se už v minulosti pokusil někdo odstranit, a ani Alžbětině matce Markétě, sídlící na nedalekém Pohořelci, se nebezpečí nevyhnulo. Všechno se jistě změní, až Alžběta jednou přesídlí do nového kláštera v Pustiměři, jehož abatyší se prý má stát.

Benediktinka nyní poodstoupila a Lukarta se spěšně prosmýkla kolem ní. Kapuci si stáhla teprve poté, když stanula na nádvoří před klášterem.

Harmonický poklid toho místa ji vmžiku objal. Několik oken v rezidenci abatyše Kunhuty, přiléhající ke klášteru, zářilo do tmy nazlátlým světlem. Z nízkých postranních vrátek nedaleké

baziliky svatého Jiří vyklouzly dvě jeptišky a zabrány do hovoru zamířily přes nádvoří do kláštera.

„Alžběta bude touhle dobou určitě ještě ve skriptoriu," prozradila jí benediktinka, když vykročily ke klášteru. „Dokončují tam jeden náročný rukopis." Svatojiřské skriptorium bylo vyhlášené krásnými iluminovanými rukopisy. Mnohé vznikaly na zakázku, což představovalo pro klášter nezanedbatelný finanční přínos. Alžběta už dávno prokázala, že má k této práci nevšední nadání.

Vydaly se tak zšeřelými klášterními chodbami a ambitem s výhledem do kvetoucí rajské zahrady ke skriptoriu. Benediktinka se nemýlila – nad pergamenem rozloženým na pulpitu se skláněla Alžběta.

„Přivádím ti návštěvu, sestro," oznámila jí benediktinka, sotva s Lukartou vešly do skriptoria. „Lukarta, dvorní dáma Její Výsosti královny Anny, by si s tebou ráda promluvila v neodkladné záležitosti."

Alžběta vzhlédla od pergamenu.

Je to ještě děvčátko, usoudila Lukarta, která předtím zahlédla Alžbětu pouze několikrát a vždy letmo. Ale přemyslovskou podobu nezapře. Alžběta měla jako většina Přemyslovců tmavé vlasy a tvář s půvabnými jemnými rysy a nazlátlou pletí.

Lukarta zapochybovala, zda se obrátila na tu pravou adresu, ovšem nyní se s tím už nedalo dělat nic.

„Jaká neodkladná záležitost tě přivádí, paní?" zeptala se jí Alžběta a na dně tmavých očí se jí mihl stín obav. Poznala už, co podobné neodkladné záležitosti mohou znamenat.

Lukarta střelila ostražitým pohledem po benediktince a potom po další jeptišce, která u stolku pod velkým oknem míchala barvy.

„Před Theodorou, která tě přivedla, i před Perchtou můžeš mluvit bez zábran," prohlásila Alžběta, které to neuniklo.

„Já stejně musím jít," usmála se benediktinka Theodora. „Mám být u fortny."

„A já tě ráda doprovodím, Theodoro," přidala se k ní Perchta. „S barvami už jsem hotová."

Lukarta počkala, dokud se za oběma nezavřely dveře. Teprve potom se obrátila k Alžbětě. „Přišla jsem tě požádat o pomoc," začala a pak na okamžik zaváhala, jak vlastně Alžbětu oslovit. „Výsosti," dodala nakonec, protože se jí to zdálo nejpříhodnější.

Alžběta jí pokynula k lavici u stolku s namíchanými barvami a sama se posadila na židli opodál.

„Ráda ti pomohu, bude-li to v mých silách, ale obávám se, že je přeceňuješ," řekla na to. „A pokud jde o tu Výsost… tady jsem sestra Alžběta."

„Dobře," přikývla Lukarta, v níž po Alžbětiných slovech ještě zesílilo podezření, že se svou prosbou nevyhledala tu pravou. „Jistě ses doslechla o tragické smrti dvorní dámy Adléty," spustila pak, když se usadila na lavici. „Já přišla s Adlétou z Korutan k pražskému dvoru královny Anny jako dvorní dáma Její Výsosti."

„Slyšela jsem o tom, co potkalo Adlétu," odpověděla jí Alžběta. „Podobné tragické zprávy se dostanou i sem do kláštera."

„Možná že sem tedy pronikly i jisté pochybnosti…" Lukarta se zarazila. Hledala vhodná slova, jak této nevinné dívce, která se rozhodla zasvětit život Bohu, odhalit hříšnou stránku Adlétina života.

„Proslýchá se, že Adlétu nepřipravil o život jeden z těch, kdo se… ucházeli o její přízeň," vypravila ze sebe nakonec. „Bylo by to sice nejjednodušší vysvětlení, ale pravdivé podle mě není."

„To mi není známo," prohlásila Alžběta. O život u dvora královny Anny se příliš nezajímala. Pokud je toto ta neodkladná zpráva, pak Lukarta vážila cestu zbytečně, pomyslela si a zatoužila se zase vrátit k rozepsanému rukopisu.

Lukarta se ostražitě rozhlédla, aby se přesvědčila, že je doopravdy nemůže slyšet někdo nepovolaný. Náhle si uvědomila, že ani silný strach předstírat nemusí. „A právě proto jsem za tebou přišla… Milosti," svěřila se Alžbětě a zkusila přitom jiný titul. Oslovovat královskou dceru, byť levobočnou, pouze *sestro* jí připadalo nepřístojné. A potom rychle pokračovala: „Myslím… kvůli tomu důvodu, proč někdo Adlétu umlčel. Ona totiž náhodou vyslechla něco, co slyšet neměla. A to ji stálo život."

Alžběta zpozorněla. „A co to bylo?“

Lukarta se ošila. Co když mě Alžběta s tou plytkou odpovědí, kterou jí nabídnu, vykáže z kláštera? Napadlo ji. A vůbec, možná bych si to tajemství, jakkoli polovičaté, které mi Adléta ve slabé chvíli svěřila, měla nechat pro sebe. Možná by bylo nejrozumnější zapomenout na ně úplně a vytratit se zpátky do Korutan. Ta hra jí najednou připadala příliš nebezpečná. Nyní však už bylo pozdě.

„Adléta mi svěřila, že náhodou vyslechla cosi o chystaném útoku na královskou následnici,“ vypravila tedy ze sebe. „A někdo zjistil, že o tom ví. A pokud ten někdo tuší, že se mi Adléta s lecčím svěřila…“ Lukarta na chvíli skryla tvář v dlaních. Její zoufalství však hrané nebylo. „… pak jsem na řadě já!“

Alžběta ustrnula. Podobné varování se nedalo podceňovat. Jako první ji napadla Eliška Přemyslovna. To ona by mohla jednou panovat jako královna.

„Mluvíš o útoku na Její Výsost Elišku Přemyslovnu?“ zeptala se Lukarty zpříma.

Ta jen pokrčila rameny. „Její Výsost přece není jedinou královskou následnicí,“ řekla na to vyhýbavě, i když odpověď znala. „Podle mě se to vztahuje na kteroukoli z Přemysloven blízkých trůnu.“

To víš, tobě se tak svěřím! ušklíbla se pro sebe. I když nemusím vědět všechno, známo je mi toho dost. Veškeré obavy z ní najednou spadly. To tajemství výhodně zpeněží, ať už kterékoli ze stran, jichž se týká. Proč by je nyní svěřila tomuhle královskému levobočkovi?

Na rozdíl od Adléty neviděla šťastnou budoucnost ve výhodném sňatku. Ona si chtěla jednou koupit pěkný dvorec někde stranou, v zapadlém koutě Korutan. Tam bude svou paní. Nyní měla splnění svého snu na dosah ruky. Věřila, že své tajemství buď výhodně prodá, nebo si dá za mlčení pořádně zaplatit. Prozradit je teď Alžbětě, může se se svým plánem rozloučit.

Uvědomovala si riziko, které to obnáší, věřila nicméně, že pro ni Alžběta představuje jakousi pojistku. Byla přesvědčená, že podobné nebezpečí před svou osobní stráží nesmlčí. A tak

se nakonec dostane jistě ochrany i Lukartě jako důležitému svědku.

Veškeré obavy jsou skutečně zbytečné, snažila se Lukarta přesvědčit samu sebe.

„Máš pravdu," přikývla Alžběta. Náhle měla pocit, jako by jí někdo přejel po šíji ledovými prsty. Strach, přednedávnem pozapomenutý, se opět vrátil. I jí kdysi usilovali o život. Co když se to bude opakovat? Vždyť i ona, byť levobočná dcera, může být považována za královskou následnici. „Cením si toho, žes mě na podobné nebezpečí upozornila," pokračovala po chvíli. „A chápu, že se po Adlétině smrti cítíš v ohrožení. Ovšem zatím podle tvých slov nevíme, proti komu je vlastně případný útok namířený, a hlavně, kdo je jeho strůjcem."

„To mi opravdu není známo," zalhala Lukarta a změřila si Alžbětu překvapeným pohledem. Pochopila, že Alžběta má daleko do důvěřivého děvčátka, za které ji měla.

„Jak už jsem řekla, chápu tvé obavy," řekla Alžběta. „Promluvím o tom s matkou představenou. Jistě dovolí, aby ses na nějaký čas, než se situace vyjasní, uchýlila pod ochranu kláštera. Tady najdeš bezpečný azyl."

Lukarta na okamžik zaváhala. Ve zdejším klášteře by se patrně nemusela obávat vražedného útoku, ale ztratila by volnost pohybu, a tím pádem i možnost uskutečnit zamýšlený plán. Odtud by nemohla vydírat toho, kdo je ochoten zaplatit za její tajemství.

Ach co, řekla si pak. V případě ohrožení mi jistě postačí pouhá zmínka o tom, komu jsem se svěřila – Alžbětino jméno mě určitě ochrání.

„Jsi laskavá," usmála se na Alžbětu, „ale… nechci tvé dobrotivosti využívat. A pak… nehodí se, aby světská osoba jako dvorní dáma přebývala v místě tak posvátném. Mimoto… mám své povinnosti u královského dvora a ty nesmím zanedbávat."

Alžběta přikývla. „Dobře tedy. Ale na cestě zpět tě bude doprovázet jeden z ozbrojenců, kteří střeží klášter. Cesta opuštěnými hradními uličkami je za noci dvojnásob nebezpečná. A zejména pro tebe, pokud někdo ví o Adlétině zpovědi."